

Φασουλής και Περικλέτος
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ὑπ' ὅψι μας λαβόντες
κι' ὀλίγον σκοῦρα, Ἕλληνες, τὰ πράγματα ἰδόντες,
πλὴν βλέποντες πῶς κι' ἡ πατρίς τελείως κατεστράφη,
λακτίζομεν τοὺς βουλευτὰς μὲ τὸ σικτίρ-πιλάφι,
καὶ ὡς ἡμέραν ἐκλογῆς, συνάσσει τοῦ Κυρίου,
ὀρίζομεν τὰς τέσσαρας τοῦ Ἰαννουαρίου,
καὶ ὡς ἐνάρξεως βουλῆς σημαντικὴν ἡμέραν
αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ μηνὸς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν.
Καὶ τοῦτο τὸ διάταγμα μὲ τρόπο ἐκολλήθη
σὲ κάθε πόρτα τῆς βουλῆς, κι' ἐτρώμαζαν τὰ πλήθη,
καὶ γενικὴ συγκίνησις καὶ δυσθυμία ἦτον,
καὶ ὁ Φωτήλας ἐφθασεν ἀπὸ τῶν Κλαδρύτων,
καὶ εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐπήγγινε τρεχάτος,
διότι ἔμαθε κι' αὐτὸς πῶς χάνεται τὸ κράτος,
πλὴν μὲν τρέχων ἐφθασε κι' ἀσθμαίνων ἐκεῖ πέρα
τοῦ κόβει τὸ διάταγμα ἐκεῖνον τὸν ἀέρα,
βλέπει τὴν πόρτα σφαλιστὴ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα ἐρμητικῶς κλεισμένα.
Ἐνῶ δὲ γύρω ἔχασκε καὶ σκατισμένος ἦτο
κι' ἄμφω τῷ χεῖρι, Περικλῆ, κατεσταυροκοπεῖτο,
ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ μὲ τόνον φρικαλέον:
«τὰ πάντα διακλύεται, οὐκ ἔστιν ὧδε πλεόν».
Καὶ τότε πῶς ὁ δυστυχὴς μ' ὠχρότητα ὀθανάτου
ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του κι' ἐπῆγε ὅτι δουλεύει του.
Ἀλλὰ κι' ὁ Βλασσόπουλος, ὁ βουλευτὴς τῆς Σπάρτης,
κι' αὐτὸς ὅστις τοιχοκόλλησιν αὐτόπτης ἦτο μάρτυς,
καθὼς καὶ ἄλλοι ἀμύπολλοι τῶν δρόμων πατριῶται
καὶ ὅψεως καὶ θέσεως ἐλεεινῆς ἱππόται.
Καὶ νά! ὁ Τράκας, Περικλῆ, μ' ἐκείνην του τὴν κλάρα
ὅστις Δεληγιάνην ἔτρεξε μὲ πόνο καὶ λαχτάρα,
τρεῖς τρεῖς τῆς σκάλας τοῦ σπητιοῦ τὸν βλέπει ν' ἀνεβαίνει
μὲ φάτσα κατὰ κλίμακα κι' ἀναπνοὴν πιασμένην.
Π.—Κι' ὁ Δεληγιάνης Φασουλῆ;
Φ.—Εἰς ἀριθμοὺς τετυμμένος
εἰργάζετο ἀκάματος γιὰ τὸ πτωχεῖον γένος
καὶ ὦρα ὦρα πρὸς μενὲ με πτωχόμενον μάτι
γιὰ σίγουρα νὰ προσκληθῇ ἀπάνω ὅτ' οὐ Πλατί,
διότι ἔμαθ' ἐν πηγῶν ἀγνώστων κι' ὑπογειῶν
πῶς ἔδωκε παρὰ τὴν κρυφὰ τὸ ὕψος γείων.
Π.—Πλὴν ἄλλαι ὁδοὶ βουλὴ καὶ ἄλλαι βασιλέως,
δι' ἄλλους δὲ ἡ εὐνοία καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ κλέος.
Φ.—Τὸν Τράκην ὁ Θεόδωρος περίεργος κυττάζει,
κι' ἐκείνος «Σχίστε τὰ χροτὰ» μὲ πόνο τοῦ φωνάζει.
Φασκίλωσε τὰ νοῦμα, τὰ καλμάρια πέτα,
γιατὶ μᾶς ἐξεκοῦμπισαν μὲ δύο λόγια σκέτα.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, ὁ πρῶν στρατηλάτης

ἐπλήσθη μένους τρομεροῦ κι' ὀργῆς ἀγριωτάτης,
κι' ἐκείναις ἢ μπαρμπέταις του ἢ καλοκτενισμέναις
ἀμέσως ἐσηκώθησαν σὺν ἀνατριχισμέναις,
κι' ἐζάρωσαν τὰ φρύδια του κι' ἐθόλωσαν τὰ μάτια,
κι' ἀνθόνερο τοῦ ἔφεραν καὶ μύσχο δρό κανάτζα.
Καὶ τότε τὰ φουσάτα του ὅτ' οὐ σπῆτι του συναῖ
καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθε πῶς φανερά φωνάζει,
καὶ ὁ καθένας ἀρχινᾷ τὸ ντέρτι του νὰ λέγῃ,
κι' ἠκούσθη θρῆνος ἐν Ραμᾷ, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει.
Π.—Κι' ὁ Παππαμικαλόπουλος;
Φ.—

Κι' ἐκεῖνος ὁ καλὸς
τὸν Χατζηπέτρο πρὸς μενὲ κατακαμρωμένο,
ἀλλὰ σὺν ἔμαθε κι' αὐτὸς τὰ θλιβερά μαντάτα,
ἐφώναζε τοὺς προφανεῖς καὶ τὰ καπετανάτα,
κι' εὐθὺς συνῆλθεν ἐντρομὸν τῶν προφανῶν τὸ κόμμα
κι' εἰς πᾶσαν ὅψιν ἔδλεπε τοῦ Λεμονῆ τὸ χρώμα.
Π.—Ἀλλ' ὅμως τὴν διάλυσιν ἐσὺ πῶς τὴν νομίζεις;
Φ.—Οἱ συμπολιτεύμενοι τὴν βλέπουν σωτηρίαν,
ἢ δὲ ἀντιπολιτεύσεις φρικτὴν πανολεθρίαν.
Π.—Κι' ἐσὺ πῶς σὺ φαίνεται;
Φ.—

Μοῦ φαίνεται ἕνα γλέντι,
ὅπου θὰ χάσῃ, Περικλῆ, ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.
Καὶ μέσα ὅστις πρωτοχρονιὰ καὶ μὲ τὸ τέρσο τίρο
σὲ κάθε σπῆτι βουλευτοῦ ἐγὼ θὰ φέρω γύρο,
καὶ ἂν ὡς ἀνεξάρτητος πολίτης εἰμ' ἐμ' ἐμ' ἐμ'
ἀπὸ κανένα τένακε τραμποῦκο νὰ βαρέσω,
παρὸν ντοννὲρ, βρέ Περικλῆ, θὰ τρεῖς ἐν τῷ ἔμα
νὰ τὸν ποντάρω φανερά ὅτ' οὐ φάντε καὶ ὅτ' οὐ Ντάμα.
Π.—Ὁ κόσμος, βρέ, χωρὶς ψωμί θὰ μείνῃ καὶ σωτῆρα
καὶ σὺ μονάχα σκέπτεσαι παυσέταις καὶ τραμποῦκοι;
Φ.—Τὶ νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ!...τὰ ὄνειρα τοῦ γένου
τὸ Στέμμα τὸ ἀνεύθυνον, τοὺς νόμους τοὺς καυμένους,
αὐτὰ τὰ ἰσοζύγια περισσευμάτων πλήρη,
τῶν φόρων τὰ φορτώματα γιὰ κάθε κακομοίρη,
τὰ βδελυρὰ τεχνάσματα καὶ τὰς δολοφονίας,
τὰ σχέδια καὶ τὰς ἀρχὰς ἐκάστης συντροφίας,
τὰς διαλύσεις τῶν βουλῶν καὶ τὰς διχθλώσεις,
τῶν προφανῶν κι' ἐπιφανῶν τὰς νέας ἀποχωρήσεις,
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν μετὰ τοῦ Δεληγιάνη,
κάθε σωτήρα τοῦ λαοῦ καὶ κάθε μετελιδάνη,
τοὺς λόγους τῶν πατριωτῶν, τὸ ψέμμα, τὴν ἀλήθεια,
τὴν ἀτιμίαν τὴν τιμὴν, καὶ τὰ ἄλλα κολοκύθια,
σ' ἕνα καζάνι ὅλ' αὐτά, βρέ Περικλῆ, τὰ βάζω
καὶ κάθε πνεῦμα πονηρὸν σὺν μάγισσα φωνάζω,
καὶ φάλλων Σολωμονικῆς ἀλλόκοτο τροπάρι
ἀρχίζω τὰνακάτωμα μ' ἕνα πλατὺ χουλιάρι,
καὶ τὰ τινάζω μ' ἕνα φτοῦ ἀπάνω ὅτ' οὐ ἀέρα,
καὶ ὅλα πᾶν ὅτ' οὐ διόλο κι' ἀκόμη παρὰ πέρα.

Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Ἐν ὅσῳ ζῆς ὅτ' οὐ γιὰ τὴν δοξαμένην,
ποτέ μὴν κλαῖς καὶ μὴ γελᾷς γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβαίῃ
κι' ἂν θέλῃς πάντα ἡτύχα νὰ ἔχῃς τὰ μαλά σου,
ὅ,τι κι' ἂν βλέπῃς γράφε το ὅτ' οὐ περιφέρειά σου.
Πολλὰκις σ' ἐσυμβούλευσα, μὴ σὺ δὲν βάζεις γνῶσι...
Π.—Ἐλκ' λοιπὸν τὸ ξύλο μου νὰ σὲ ξυλοφορώσω.

Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Ἐν ὅσῳ ζῆς ὅτ' οὐ γιὰ τὴν δοξαμένην,
ποτέ μὴν κλαῖς καὶ μὴ γελᾷς γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβαίῃ
κι' ἂν θέλῃς πάντα ἡτύχα νὰ ἔχῃς τὰ μαλά σου,
ὅ,τι κι' ἂν βλέπῃς γράφε το ὅτ' οὐ περιφέρειά σου.
Πολλὰκις σ' ἐσυμβούλευσα, μὴ σὺ δὲν βάζεις γνῶσι...
Π.—Ἐλκ' λοιπὸν τὸ ξύλο μου νὰ σὲ ξυλοφορώσω.

Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Ἐν ὅσῳ ζῆς ὅτ' οὐ γιὰ τὴν δοξαμένην,
ποτέ μὴν κλαῖς καὶ μὴ γελᾷς γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβαίῃ
κι' ἂν θέλῃς πάντα ἡτύχα νὰ ἔχῃς τὰ μαλά σου,
ὅ,τι κι' ἂν βλέπῃς γράφε το ὅτ' οὐ περιφέρειά σου.
Πολλὰκις σ' ἐσυμβούλευσα, μὴ σὺ δὲν βάζεις γνῶσι...
Π.—Ἐλκ' λοιπὸν τὸ ξύλο μου νὰ σὲ ξυλοφορώσω.

Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Ἐν ὅσῳ ζῆς ὅτ' οὐ γιὰ τὴν δοξαμένην,
ποτέ μὴν κλαῖς καὶ μὴ γελᾷς γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβαίῃ
κι' ἂν θέλῃς πάντα ἡτύχα νὰ ἔχῃς τὰ μαλά σου,
ὅ,τι κι' ἂν βλέπῃς γράφε το ὅτ' οὐ περιφέρειά σου.
Πολλὰκις σ' ἐσυμβούλευσα, μὴ σὺ δὲν βάζεις γνῶσι...
Π.—Ἐλκ' λοιπὸν τὸ ξύλο μου νὰ σὲ ξυλοφορώσω.

Καθεὶς καταλαβαίνει
τὸ πρᾶγμα τί σημαίνει.

Ῥωμοῦ χαιρετιστήρια
καὶ παρηγορητήρια
μὲ πόνο καὶ κοπετόν
πρὸς μερικοὺς τῶν βουλευτῶν.

Ἀ! πᾶσι πιά, Μυρομαρᾷ, τὸ πρῶτό σου καμάρι,
καὶ πόρα φρόντισε παππᾶς νὰ γίνῃς ἢ καὶ π' ἄρι.

Ἀ! Μαρκεζίνη μου μικρὴ, ψηλέ μου Ἀνεξάρτητε,
φαρμάκι τρώει καὶ τοὺς δρό, καὶ γὰρ πολλὰ ἡμάρτηται.

Τῆσσαν καὶ τί ἐγίνης,
ὦ Μαρκέλλε τῆς Αἰγίνης;

Καὶ σὺ, καυμένη Κάγκκα,
τῶπαθες ἄλᾳ—φράγκα,
καὶ γιὰ βουλευτικὴ ἐπιχορήγησι
ποτέ πιά δὲν θὰ κάμῃς περιήγησι.

ὦ ὑπογύνειον ξανθὸν Μαργέλου τοῦ Δωρίδος,
καὶ ἀνεδοκατέβαινες ὡς πνεῦμα καταιγίδος,
καὶ χάνει φεῖ! διὰ παντὸς τῶν βουλευτῶν τὸ βῆμα,
καὶ χάνεται μαζί μ' αὐτὸ καὶ ἡ πολλὴ σου λίμα.

Καὶ σὺ, ὦ δημοκρατικοὶ Δουζίνα καὶ Φιλάρετες,
συγγνώμη ἀμαρτιῶν καὶ δώσετε καὶ πάρετε.

Καὶ σὺ, Γκαζώτη φασινέ, ἱππότη τῶν Ναυτίλων,
τὴ φουστανέλα κρεμάσε καὶ τὸ βρακί κατ' οἶκον.

ὦ τοῦ κλεινοῦ Δεδιῆ κλεινότερε υἱέ,
θρηγούντων συναδελφῶν σὲ προσκαλῶν σκιά,
Μαζί τῶν ἐνθυμῶν πᾶν ὕψιλον ἀσθῆκον,
παρὰ λαβῶν, ἂν θέλῃς, καὶ τὸν μικρὸν Στεφῆκον.

Νέε Γερωνοστόπουλε γένου Γερο—Ρηγόπουλος,
καὶ σὺ, γερο—Ρηγόπουλε, γένου Γερωνοστόπουλος.

Εὐθὺς θὰ γίνῃ ἄσπερ τὸ μαυρὸ σου μουστάκι,
σὺν μάθῃς τὰ μαντάτα, μουστακαλὴ Πετράκη.

Δημητρακῆ στρατηγέ καὶ πρῶτε καπετάνε,
σκορπίσαν τὰ φουσάτα μας, καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

Γαρουφαλῆ, Γαρουφαλῆ,
σκούρη τὴν βλέπω τὴ δουλειά.

Καὶ σὺ ρητορικώτατα πάντων ἀνδρῶν Φαλιάγκα,
μοιράσου τὸ ἐπίδομα μὲ τῶν Παξῶν τὸν Κάγκα.

Βρὲ τεῖναι τοῦτο τὸ κακὸ κι' ἡ ξαφνικὴ τρομάρα!...
πάει τὸ γάλα, Καρδαρά, μαζὶ μὲ τὴν καρδάρα!

Κι' ἐσένα, δύστηνε Μπαζά, σὲ τρώει τὸ φεγγάρι,
ἀφοῦ καὶ σὺ ἐχόρτασες μὲ μπόλινο κριθάρι.

᾽Ω Παρνασσίδη φοβερὲ καὶ καπέταν Κομπούρα,
πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε 'στὴ δόλια σου κουμπούρα.

᾽Ω Παππαγινακόπουλε, ἀνοίγει ἄλλος δρόμος,
καὶ τρέχα πάλι τῶν Πατρῶν νὰ γίνης Ἀστυνόμος.
Τοιαῦτα τὰ προσδόκητα τῆς ἀνθρωπίνου μοίρας,
ἐκεῖνος ποῦναι Δήμαρχος νὰ γίνεται κλητήρας.

Παλάσκι λεβεντόκορμε καὶ φουστάνελοφόρε,
δὲν θὰ περνοῦν εἰς τὴν βουλήν αἱ τῆς σχολῆς σου ὦραι,
καὶ οὔτε τὸ κεφάλι σου θ' ἀνεβοκατεβάζης
καὶ οὔτε τὰ παπούτσιά σου μ' ἀφέλεια θὰ βγάζης
καὶ οὔτε τὰ ποδάρια σου θὰ τρίβης ἐκεῖ πέρα,
καὶ ἔσως ἀγροφύλακα σὲ 'δοῦμε καμμιὰ μέρα

Ἄν καὶ σὲ κλαίω. Μέρμιγκα, σὺν ἀδελφὸς καὶ φίλος,
δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο σου νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.
Δὲν φθάνει ὅπου 'στὴ βουλή δὲν θὰ ξαναπατήσης,
μὰ κι' ἓνα πρόστιμο παληὸ γυρεύουν νὰ μετρήσης.

᾽Ω Οἰκονόμου Θεσσαλὲ μὲ τὸ ξυπνὸ κεφάλι,
δάσκαλος ἦσουν μὰ φορὰ καὶ τέτοιος θάσαι πάλι.

Γίνου βαστάζος, Φίλιε, καὶ σὺ, ὦ Ἀλαμάννε,
τὸν συμβολαιογράφο καθὼς καὶ πρῶτα κάνε.

Καὶ σὺ, Νικολαΐδη, γνωστὲ Ἀρκουδογιάννη,
νὰ εἶσαι δικολάβος νομίζω πῶς σοῦ φθάνει.

Καὶ σὺ, κύρ Τράκα, χαίδευε τὴν κλάρα μὲ σαχάτι,
καὶ χόρταινε μὲ τῆς Γαντζοῦς τὸ μπόλινο ἀλάτι.

Παρά νάσαι, Μαντζουράνη, τῆς Ἑλλάδος βουλευτῆς,
πιο καλὰ θὰ χρησιμεύσης ἂν γενῆς πεταλωτῆς.

Κλάψε, καῦμένη Πεταλᾶ, μ' ὀλολυγμὸν καὶ κτύπον,
κι' ἐτίναξες τὰ πέταλα μετὰ τῶν ὑπολοίπων.

Πτωχὲ Ἰερομνήμων, καθόλου μὴ σὲ μέλη,
καὶ θὰ χαρῇ μεγάλως ἡ δύστηνος πατρίς,
ἂν σὲ ἰδῇ μὴ μέρια κοντὰ εἰς τὸ βαρέλι
νὰ σκούζης «μίζ, δύο, κι' ἡ μυρωδάτη τρεῖς».

Σ' ἓνα βουνό, κύρ Βούλγαρη, νὰ πᾶς σιγὰ σιγὰ,
κι' ἐκεῖ τραγοῦδα μόνος σου «τὰ ζῶα μου ἀργὰ».

Κλάψτε, κοτσόφια τοῦ βουνοῦ, τὸν δάσκαλο Κοτῖα,
γιατὶ μαζὶ μὲ τὴ βουλή θὰ χάσῃ καὶ τὴν προῖκα.

Τσερτίδη, σπέρτο 'στὸ μωλὸ, μονάχη τρακατρούκα,
μὰς ἔκλεψαν τὰ τάλλαρα κι' ἀφῆσαν τὴν σεντούκα.

Τρία πουλάκια κάθονται ἀπάνω 'στὸ ταμπύρι,
καὶ τραγουδῶντας κουτσουλοῦν μὲς 'τοῦ Ζερβοῦ τὴν μύρι.

Τὴν ρητορίαν ἄφησε, κλεινὲ υἱὲ τοῦ Δρόσου,
καὶ εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας ἐπιδύσου.

Μὲ τί μπογιά θὰ βάψης τῆς τρίχης σου, κύρ Λάπα,
ἂν τῶρα σοῦ τινάζουν οἱ ἐκλογεῖς τὴν κάπα;

Καὶ σὺ, Εὐρώτα τρομερὲ, δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃς,
καὶ μοναχὰ μὲ τᾶθρα σου φοβοῦμαι μήπως μείνῃς.

Ἄμμὲ τί μοιρολόγι καὶ θλιβερό τραγοῦδι
νὰ ψάλλω καὶ γιὰ σένα, κακόςσορτε Σκουλούδη;
Ἄχ! ὅσα θὰ 'ξωδέφης θὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα,
καὶ πρὶο καλὰ θὰ ἦταν νὰ τᾶδινες σ' ἐμένα.

Ἄν εἶναι κι' ἄλλοι βουλευταὶ, ὅπου τοὺς λησμονοῦμε,
ἢ τοῦ Τρικουπῆ ὀπαδοὶ ἢ καὶ τοῦ Δεληγιάννη,
κι' αὐτοὺς τοὺς κλαίμε μ' ἄχ καὶ βᾶχ καὶ τοὺς παρηγοροῦμε
καὶ ἂν τοὺς ἔχω μὲς 'στὸ νοῦ, μὰ τὸ χαρτί δὲν φθάνει.

Ἀλλὰ εἰς ὅλαις τῆς δουλειᾶς, ποῦ 'στὸ ἐξῆς θὰ κάνω
καὶ 'στῆς χαράς καὶ λύπης των δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶ
πῶς μέρος ἔφαγαν κι' αὐτοὶ τῆς ἀγχιθῆς μερίδος
κι' ὑπῆρξαν ἄλλοτε ποτὲ σωτῆρες τῆς πατρίδος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε,
κι' εἰς τὸ Πιλοπολείον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη
Ἑγγλέζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβίλ θὰ βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ κατὰπνέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι.
ὑπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμανοκτόρων
καὶ πρῶτης λαμπρότητας καὶ ἄλλα φηγορίνια
καὶ σκαῦφοι γιὰ ταξεῖδι χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πιο καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη στήνεια.

Εἰς τὸ Παντοπωλείον τοῦ Ἀντωνάκη ἀπῆτε,
ὅπου 'στὴ νῆα πιάττα εὐρίσκειται καρεῖ,
καὶ τοῦ πούλιου τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῆτε
καὶ σπιρωτὸ χυδῆρι κι' ἀθάνατο κρασί.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν Εὐφρονούντων — νύκτα μὲρα συζητοῦντων
μὲ μπασκαλῆδες καμπότους — πατζατζῆδες ἄλλους τῶσους
μ' οὐρητήρια, σεντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.